

HỒI 73

HÀNH ĐỊA TIÊN

Dù sao Hoàng Thượng Chí cũng nhờ Mộ Dung Đại giải thoát khỏi tay Trình Uy Viễn và giao trả Ác Quỷ Châu Bài.

Ơn ấy làm cho lòng chàng cảm thấy nồng nàn đối với thiếu phụ hồng y.

Thiếu phụ đã đi rồi mà chàng vẫn còn đứng trơ bất động.

Chàng thầm nhủ:

- Con người tài năng đẹp đẽ như thế kia tại sao bảo là đau khổ. Nàng đau khổ vì lẽ gì? Tình ái chẳng? Không có lý!

Sắc đẹp của nàng chỉ có thể làm cho người khác đau khổ, chứ người khác không thể làm cho nàng đau khổ được.

Chàng bằng lòng gọi Mộ Dung Đại bằng chị cũng chẳng qua để đền đáp ơn huệ mà thôi, thực ra chàng không hiểu rõ tung tích của nàng thì gọi bằng chị làm sao được.

Có điều Hoàng Thượng Chí thấy thắc mắc là hình bóng Mộ Dung Đại như in sâu vào tâm khảm của chàng. Cái đẹp tuyệt trần ấy ai đã trông thấy một lần không dễ gì phải mở được.

Chàng cự tuyệt tình yêu với Mộ Dung Đại kể ra cũng là một can đảm của một chàng trai.

Ồi! Người đẹp! Sắc đẹp đáng quý hay đáng chê.

Chàng liên tưởng đến mẹ chàng Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh, và chàng lẩm bẩm:

- Tại sao trời phú cho những người đẹp lại có nhiều tâm tánh không đẹp. Có phải nội dung và hình thức của con người là hai mâu thuẫn bất di bất dịch chẳng?

Hồng Y thiếu phụ ra đi để lại nơi lòng chàng một nỗi băn khoăn khó tả.

Đứng yên một lúc, chàng lại bóp trán xua đuổi mọi ý nghĩ vu vơ và nói:

- Tại sao mình nghĩ làm gì đến cô nàng? Nhiệm vụ ta đến đây đâu phải để luyện tiếu yêu đương.

Đôi mắt sáng quắc, chàng đưa tâm hồn chàng trở lại với con người Lãnh Diện Nhân như tự thuở nào.

Chàng cất tiếng gọi:

- Mời các trưởng lão vào đây.

Ba vị trưởng lão và hai đệ tử áo xanh nghe gọi, bước vào thi lễ:

- Hân hạnh ra mắt chưởng môn sư huynh.

- Miễn lễ!

Hai lão đệ tử áo xanh quì gối hô lớn:

- Chúng tôi môn hạ đệ tử Thiên Nam hân hạnh được gặp chưởng môn nhân.

Hoàng Thượng Chí đưa tay đỡ dậy và nói:

- Hai ông rất tốt. Nếu phái Thiên Nam chúng ta môn đệ đều trung thành như vậy thì dẫu Vĩ Nhất Dân có âm mưu thế nào cũng không thể tiêu diệt chúng ta được.

Đỗ Nhất Phi lại quì xuống thưa:

- Chúng tôi có mắt mà không người, đã lầm lẫn theo phò một tên giả mạo, tội ấy đáng chết, xin chưởng môn sư huynh chiếu theo môn qui mà xử tội.

Hoàng Thượng Chí mỉm cười đáp:

- Ba vị không có tội gì cả! Kẻ thù có nhiều thủ đoạn gian xảo, dẫu tôi ở vào trường hợp quý vị cũng phải lầm lẫn như thế.

Ba vị trưởng lão và hai lão đệ tử áo xanh đều cúi đầu tạ ơn.

- Chưởng môn sư huynh đã thương tình không nỡ trừng trị chúng tôi xin đem mạng sống bảo vệ cho môn phái để đền lại tội lỗi.

Hoàng Thượng Chí nói:

- Mục đích chúng ta là phải gấp rút thanh trừ các tên bội phản để củng cố môn phái.

Đỗ Nhất Phi như nhớ ra điều gì quan hệ, trở mắt nhìn Hoàng Thượng Chí, nói:

- Nhưng Ác Quỷ Châu Bài...

- Tôi đã lấy lại được rồi!

- Phải! Nhưng thiếu phụ đó đã trao lại cho tôi.

Đỗ Nhất Phi ngạc nhiên:

- Chưởng môn sư huynh có quen với thiếu phụ ấy?

- Không! Tôi cũng không rõ bà ta là ai. Nhưng thôi! Việc đó sau này sẽ hay, giờ đây chúng ta phải gấp rút bàn định kế hoạch tiến hành.

Ngừng một lúc, Hoàng Thượng Chí hỏi hai lão già đệ tử áo xanh:

- Hai ông từ Ảo Ma Cung đến đây đã có sắp đặt gì chưa.

Hai lão đệ tử áo xanh thuật lại kế hoạch của Trình Uy Viễn đã tự tính.

Hoàng Thượng Chí nói:

- Thế thì chúng ta theo kế hoạch ấy mà làm không cần thay đổi. Đêm nay chúng ta kéo về Ảo Ma Cung quy tập các môn đệ trung thành đứng lên vấn tội Vĩ Nhất Dân, rồi bắt nó chiếu theo môn quy mà trị tội.

Các trưởng lão đồng thanh:

- Tuân lệnh!

Hoàng Thượng Chí lại nói với hai lão đệ tử áo xanh:

- Hai ông trở lại Ảo Ma Cung thông báo cho các môn đệ trung thành biết trước để chuẩn bị nội ứng. Chúng tôi sẽ đến đó lúc trời mới ứng sáng.

Hai lão đệ tử áo xanh cúi đầu tuân lệnh lui ra.

Hoàng Thượng Chí và ba trưởng lão nằm lại trong miếu, nghỉ ngơi lấy sức.

Màn đêm bao phủ, ánh trăng mờ mờ xuyên qua kẽ lá, rải trên mái ngói những đốm vàng mát rượi.

Bốn bề yên lặng! Cảnh vật chìm trong giấc ngủ say sưa.

oOo

Vào khoảng canh năm, trên con đường lớn dẫn đến Ảo Ma Cung, bốn bóng người chập chùng phi thân vun vút.

Đó là Hoàng Thượng Chí và ba vị trưởng lão đang thực hành kế hoạch đã dự tính.

Tiếng gà vừa gáy tan, bình minh bắt đầu ló bóng, Đỗ Nhất Phi đưa tay chỉ vào một cái thành lơ mờ trong năm cây trước mặt nói với Hoàng Thượng Chí:

- Chưởng môn sư huynh! Nơi đó là Ảo Ma Cung tôi xem hành động chúng ta chưa có chút gì bại lộ.

Lão chưa dứt lời thì bỗng nhiên từ phía trước có một bóng đen thất thiếu đi lại.

Bốn người vội vã ẩn mình vào bụi rậm.

Bỗng nghe bịch một tiếng, bóng đen đó ngã nhào xuống mặt đường, rên mấy tiếng rồi ngất lịm.

Ai nấy đều lấy làm lạ. Nhất Phi vội chạy đến bên bóng người vừa bị ngã, rồi rú lên một tiếng kinh ngạc.

Hoàng Thượng Chí, Hồng Bác Mục và Sa Nhân Hòa cũng vội chạy đến.

Nạn nhân nắm tắt thở, mình mẩy đầm máu tươi, tỏ ra vừa bị thương chưa lâu.

Nhất Phi đỡ đầu nạn nhân dậy, đôi mắt rớm lệ, buồn bã nói:

- Chết rồi!

Hoàng Thượng Chí cau mày hỏi lại:

- Chết rồi? Người này là ai?

- Nội cung Tổng Quản Triệu Hải.

- Tổng quản?

- Phải! Triệu Tổng quản là người cầm đầu ở Áo Ma Cung trong việc nội ứng giúp chúng ta lần này.

Hoàng Thượng Chí thương xót, thở một hơi dài, nói:

- Thế thì không phải một mình Triệu Hải bị hại mà còn có nhiều người khác nữa. Xem tình hình này có lẽ Vĩ Nhất Dân đã rõ việc chúng ta trở về đây tiêu diệt hắn.

Trời dần dần sáng. Ánh trăng sao dần dần mất dạng, xa xa cửa thành Áo Ma Cung hiện rõ dần.

Hoàng Thượng Chí quay qua nói với Sa Nhân Hòa:

- Xin Sa trưởng lão đem tử thi của Tổng quản mai táng gấp để chúng ta hành động cho kịp giờ.

- Tuân lệnh!

Sa Nhân Hòa đem thi thể của Triệu Hải chôn nơi vệ đường, mé rừng rậm.

Công việc vừa xong Hoàng Thượng Chí đã đưa tay lên trời, bảo:

- Chúng mình đi.

Bốn người tiếp tục hướng về Ảo Ma Cung. Nhưng không thấy một bóng người nào thấp thoáng nữa.

Thật là một chuyện đáng lo nghĩ. Gần đến thành, chỉ cách vài trăm trượng, Hoàng Thượng Chí mới thấy thành cao vòi vọi, hai cánh cửa sắt, đóng kín, bên ngoài lối nhỏ một số người đứng nơi đó.

Ba vị trưởng lão cảm thấy máu nóng xông lên!

Qua một lúc lâu những bóng người trước Ảo Ma Cung vẫn đứng im lìm không động đậy gì cả.

Hoàng Thượng Chí lấy làm lạ, tại sao họ thấy bốn người của chàng tiến đến mà họ vẫn không có một cử chỉ phản ứng nào.

Không lẽ đó là độc kế do Vĩ Nhất Dân đặt bày?

Trời sáng dần, trên cửa Ảo Ma Cung hiện rõ bảy chữ lớn:

Thiên Tề Giáo, Thiên Nam phân giáo

Hoàng Thượng Chí trông thấy hàng chữ ấy nổi giận, cắn răng rít lên:

- Quân phản bội, đem phái Thiên Nam bán đứng cho Thiên Tề! Mi chết là phải!

Bốn người lạng lẽ tiến đến dần.

Bấy giờ mới thấy rõ, những bóng người đứng trước cửa Ảo Ma Cung đều là những xác chết, trên ngực còn đầm máu tươi. Tất cả hơn trăm cái xác đầu đặt dựa vào tường.

Hoàng Thượng Chí tái mặt:

- A! Vĩ Nhất Dân dã man, giết đồ đệ của ta nhiều thế?

Ba trưởng lão chứng kiến cảnh tượng ấy, cũng phải rụng rời, không nói ra tiếng.

Qua một lúc, Thủ Tịch Trưởng Lão Sa Nhân Hòa đỏ mặt nói lớn:

- Chương môn sư huynh! Chúng ta phải xông vào.

Hoàng Thượng Chí khoác tay nói:

- Hãy khoan! Chúng ta cần biết rõ hấn giết người để dọa chúng ta, hay có âm mưu gì.

Vừa lúc ấy, cánh cửa cung rộng toác từ từ mở ra, một lão già mặc áo xanh quát lớn:

- Phó Giáo Chủ phải ở trong đền chờ đợi các người.

Dứt lời, lão mặt áo xanh ấy quay gót đi thẳng vào trong.

Như thế chứng tỏ rằng Vĩ Nhất Dân đã chuẩn bị trước.

Hoàng Thượng Chí liếc nhìn ba trưởng lão:

- Chúng ta đi nào.

Lời nói chàng chưa dứt, thì đằng sau nổi lên một tiếng cười giòn, tiếp theo một giọng nói trầm trầm:

- Vào đó để chết.

Bốn người thất kinh quay lại thì thấy một ông già vừa mập vừa lùn, dáng người giống Địa Hành Tiên như khuôn đúc, chỉ khác cái trán ngắn cùn, râu tóc bạc phơ, đôi mắt hí hí như nửa mở nửa nhắm, trông thật buồn cười.

Ông lùn ấy chỉ chớp đã đứng sừng sững trước mặt bố người kia.

Hoàng Thượng Chí nhìn vào thân pháp của lão, biết không phải là kẻ tầm thường, đâu dám khinh khi, liền chấp tay thủ lễ, và hỏi:

- Ngài là cao nhân từ phương nào đến?

Lão lùn liền mở to đôi mắt tròn xoe hùng hồn nạt lớn:

- Tiểu đệ! Mày dám nhục mạ lão phu?

Hoàng Thượng Chí điềm nhiên đáp:

- Tiểu bối có cử chỉ nào gọi là vô lễ?

- A! Mày đừng liếng khí! Mày đã biết lão phu không cao hơn bốn thước mà mày lại gọi lão phu là cao nhân như vậy mày không có ý nhục mạ tao à?

Hoàng Thượng Chí không nhin cười được. Nhưng chàng cũng không muốn để ý câu nói hài hước của lão, chỉ nghĩ rằng:

- Lão lùn này vừa bảo “vào đó để chết” hẳn lão đã rõ một nguy hiểm nào bên trong. Vả lại lão xuất hiện bất ngờ nơi đây chắc có một mục đích.

Chàng liền dịu giọng hỏi:

- Xin Ngài cho biết đại danh đại hiệu.

Lão lùn cười hì... hì... nói:

- À! Phải dùng chữ như thế mới được. Lão phu không phải là “cao” mà là “đại”. Nhưng tiếc rằng lão không tên, chỉ có cái hiệu là Hành Địa Tiên.

Hoàng Thượng Chí đánh thót một cái:

- Hành Địa Tiên?

- Có gì mà người lấy làm lạ?

- Tiểu bối có một người bạn gọi là Địa Hành Tiên, thế thì...

- Ha... Ha... Nếu không vì Địa Hành Tiên nhờ cậy thì lão phu đâu có từ ngàn dặm đến Thiên Nam này.

Hoàng Thượng Chí mừng rỡ, nói:

- Lão tiên bối!...

Hành Địa Tiên ngắt lời:

- Tiểu tử! Mày và lão Địa Hành Tiên xưng hô với nhau bằng cách nào?

- Huynh đệ.

- Thế thì lão phu và tiểu tử cũng xưng hô là huynh đệ.

- Không!... Nếu thế thì...

- Mày không tuân lời tao ư?

Ba trưởng lão đứng bên cạnh đều bực mình.

Hoàng Thượng Chí suýt cười ra tiếng! Trong đời lại có nhiều chuyện lạ bất ngờ. Ngoài lão Địa Hành Tiên, còn có lão Hành Địa Tiên cả hai lại lùn tịt như nhau, và cùng sống trong một thời.

Không để mất thì giờ, Hoàng Thượng Chí khoanh tay nói:

- Tiểu đệ xin tuân lời lão ca.

- Ha... Ha... Thế thì dễ dạy lắm!

Hoàng Thượng Chí mỉm cười hỏi:

- Lão ca đến đây có chuyện gì?

Hành Địa Tiên nheo mắt, đáp:

- Ta với Địa Hành Tiên là bạn đồng môn.

- Thế thì lão huynh gọi Địa Hành Tiên bằng gì?

- Tiểu tử sư đệ.

- Tiểu tử sư đệ.

- Phải, vì hấn là em.

Hoàng Thượng Chí cười thầm:

- Lạ thật! Lão lùn này kỳ quái. Nếu là đồng môn mà vai anh thì phải gọi Địa Hành Tiên bằng sư đệ chứ sao lại gọi “tiểu tử sư đệ”.

Hành Địa Tiên tiếp tục nói:

- Tiểu tử sư đệ của tôi chẳng biết nó tìm đâu được mấy hũ rượu ngon, loại rượu này đã chôn dưới đất hàng trăm năm...

Nói đến đây Hành Địa Tiên ngừng lại nuốt nước bọt mấy cái, rồi mới thông thả tiếp lời.

- Hấn cho ta rượu lại bảo ta đến Thiên Nam để giúp cho tiểu đệ một tay. Ta vì rượu ngon mà phải đến đây, dầu có chết cũng không ân hận lắm!

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên. Không rõ vì sao Địa Hành Tiên lại biết chàng đến Thiên Nam để thanh trừng môn phái? Nhưng dầu có biết đi nữa thì từ Họa Hổ Sơn Trang đến đây phải mất bảy ngày đường, mà trong thời gian ngắn ấy chàng đã vượt rừng băng suối mới đến đây kịp ngày hôm nay, thì Hành Địa Tiên có cánh cũng không thể đến trước chàng được. Đã vậy, Hành Địa Tiên còn tỏ ra biết được chuyện quan hệ trong Áo Ma Cung nữa thì thật không có lý.

Lòng nghi ngờ, Hoàng Thượng Chí hỏi lại:

- Lão ca đến đây đã bao lâu rồi?

- Hai ngày.

- Hai ngày?

- Phải. Tại sao tiểu đệ kinh ngạc?

- Lão ca, thời gian một ngày một đêm có thể đi từ Trung Nguyên đến Thiên Nam?

- Không phải một ngày một đêm. Năm ngày trước đây tiểu tử sư đệ đã bảo ta đi rồi. À mà trên đường đi hình như bọn các người không phải chỉ có bốn người, mà còn có những tên bộ hạ cầm kiếm nữa.

Hoàng Thượng Chí nghe nói, biết Hành Địa Tiên đã lầm chàng là Trình Uy Viễn tên sứ giả Thiên Tê đã giả mạo chàng. Tuy nhiên chàng không cần minh bạch việc này làm gì cho mất thì giờ.

Chàng hỏi:

- Vị lão huynh Địa Hành Tiên của tôi sao không đến đây mà lại nhờ lão ca?

Địa Hành Tiên cười hề hề nói:

- Tiểu tử sư đệ của ta về thuật Địa Hành thua ta xa!

- Thuật địa hành! Thuật đó là gì?

- Thuật đào đường hầm, đột nhập vào chỗ bí mật của đối phương.

Hoàng Thượng Chí ồ lên một tiếng. Ba trưởng lão cũng khúc khích cười.

Hành Địa Tiên trở mắt hỏi:

- Tại sao cười?

Đỗ Nhất Phi hỏi:

- Tiên bối có thể nói qua nghệ thuật đào hầm đột nhập vào chỗ bí mật cho chúng tôi nghe được chăng?

Hành Địa Tiên nheo một mắt, nói lớn:

- Đó là bí mật nhà nghề, làm sao nói ra được.

Hoàng Thượng Chí quay mặt nhìn về phía Ảo Ma Cung, thấy những xác người chết để dựng đứng trước cửa dày kịt. Chàng lạnh người, hỏi Hành Địa Tiên:

- Lão ca biết chúng có sắp đặt gì bên trong?

- Hai ngày trước ta đến đây, đi tìm các người không thấy, nên đã đột nhập vào Ảo Ma Cung. Ôi chao! Ta suýt bị toi mạng rồi! Nhờ tổ tiên phò hộ, ta dùng thuật địa hành mới thoát thân được. Đã hai ngày nay, ta sống bình an trong đường hầm dưới đất.

Hoàng Thượng Chí ạ một tiếng. Ba vị trưởng lão cũng không kém ngạc nhiên.

Hành Địa Tiên nói tiếp:

- Rất may! Đêm hôm qua ta vừa nghe trộm được câu chuyện chúng bàn tán âm mưu, muốn dùng các máy móc trong Ảo Ma Cung để tiêu diệt các người. Tức thì ta lên vào phá hủy các cơ quan điều khiển đó rồi.

Đỗ Nhất Phi buột miệng nói:

- Tôi đang lo sợ các máy móc quan trọng trong Ảo Ma Cung. Theo lời lão tiên bối thì chúng ta khỏi lo nữa rồi.

Hành Địa Tiên vuốt râu cười đắc ý nói:

- Phải, cơ quan máy móc nguy hiểm lắm, nhưng không quan trọng bằng việc này.

Bốn người trở mắt nhìn Hành Địa Tiên.

Ông ta tiếp:

- Chung quanh cửa chính chúng có đặt hỏa pháo. Nếu các người vào đó đạp nhầm thì tan xác.

Bốn người nghe nói lạnh mình. Nếu không có Hành Địa Tiên thì lúc này thể xác họ thành tro rồi! Vĩ Nhất Dân quả là kẻ nhiều mưu độc.

Ngũ trưởng lão Sa Nhân Hòa hỏi:

- Tại sao Vĩ Nhất Dân biết chúng tôi vào cửa chính mà đặt thuốc pháo?

- Điều đó rất dễ hiểu. Cứ theo tánh tình ngay thẳng, cương trực của Hoàng Tiểu Đệ một khi mang trọng trách là chưởng môn nhân, trở về Thiên Nam thanh trừng phản đảng, có bao giờ lại trèo tường chun hang mà vào.

Hoàng Thượng Chí gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Hành Địa Tiên cười ha hả:

- Nhưng giờ đây nếu các người muốn theo ta địa hành cho vui thì cũng được.

Hoàng Thượng Chí lắc đầu:

- Phải chun hang mà vào không thể được.

Hành Địa Tiên lại cười lớn:

- Nếu không muốn chun hang vào cung thì cứ đi vào cửa chính.

Bốn người đều ngạc nhiên, không hiểu tại sao lời nói Hành Địa Tiên trước sau lại mâu thuẫn như vậy.

Đỗ Nhất Phi hỏi:

- Tiền bối có cách gì phá được hỏa pháo của chúng.

- Ta đã phá rồi! Cái đầu dây hỏa pháo bị ta cắt đứt hết. Các người vào đó vô sự.

Bốn người thở phào ra như trút hết lo lắng.

Hoàng Thượng Chí lại hỏi:

- Lão ca đào được đường hầm vào trong?

- Phải! Nếu không có hầm thì đâu có thể ra vào dễ dàng được?

- Phòng dưới đất có người bị nhốt không?

- Có! Năm vị trưởng lão và hơn một trăm đệ tử.

- Thế thì... lão ca có phương pháp nào thả bọn họ ra không?

- Ô! Việc đó đâu phải dễ! Hiện có người canh giữ nghiêm mật.

- Không còn phương pháp nào làm được?

- Không phải không làm được, nhưng hơi khó khăn một tí thôi.
- Xin lão ca giúp giùm.
- Cần phải thả bọn ấy ra ngoài sao?
- Phải! Những người nhốt nơi đó đều là môn đệ trung thành của Phái Thiên Nam chúng tôi.

- Được! Ta sẽ đem hết sức mình thử xem.

Hoàng Thượng Chí cảm kích nói:

- Lần này tiểu đệ thành công, phái Thiên Nam được củng cố lại, chúng tôi chẳng bao giờ quên ơn hai vị lão tiền bối.

Hành Địa Tiên vung tay lắc đầu:

- Đừng nói những lời đó.

Vừa dứt lời Hành Địa Tiên lắc mình một cái, biến mất như luồng điện xẹt.

Hoàng Thượng Chí nhìn theo nói:

- May mắn là sao! Nếu không có Hành Địa Tiên, giúp sức chẳng biết cuộc thanh trừng phản bội này còn gây cảnh thảm khốc đến bậc nào nữa. Thôi! Chúng ta đi!

- o O o -